

Arrest

nr. 95 166 van 15 januari 2013
in de zaak RvV x / II

In zake: X

Handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen:

X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen Goharik KOCHETYAN en Nina KOCHETYAN, op 12 september 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 24 juli 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 20 augustus 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIENI, die *loco* advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 juli 2010 diende verzoekster een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Op 26 november 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. 63 113 van 15 juni 2011 verwierp de Raad het beroep van verzoekster.

Op 4 juni 2011 diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 2 september 2011 werd voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Bij arrest nr. 72 602 van de Raad van 23 december 2011 werd de beslissing van 2 september 2011 vernietigd.

Op 29 december 2011 diende verzoekster een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 9 mei 2012. Op 10 juli 2012 werd deze beslissing echter ingetrokken.

Op 24 juli 2012 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een nieuwe beslissing houdende de niet ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf van 29 december 2011. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

reden(en):

Artikel 9ter, §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de In § 1, vijfde lid, vermelde arnbtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien In § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Er worden medische elementen ingeroepen voor R. K. Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 18.07.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk,

Derhalve kan uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift¹ niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekster betwist dat de motivering van de bestreden beslissing afdoende is en noemt de motivering stereotiep. Zij stelt dat zij op 20 december 2011 een standaard medisch getuigschrift heeft neergelegd waaruit haar ziekte blijkt, de ernst van de graad en de noodzakelijk geachte behandelingen en meent dat hieruit blijkt dat aan een zwaar posttraumatische stress disorder en posttraumatische depressie lijdt. Zij meent dat uit dit certificaat afgeleid kan worden dat zij lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit aangezien op het attest in het Frans geschreven staat *“ainsi que la patiente souffre d’une maladie qui comporte un risque réelle pour sa vie psychique si elle n’est pas traitée et éloignée du lieu de son traumatisme”*. Verzoekster benadrukt dat haar behandeling van onbepaalde duur is. Voorts stelt ze dat een ernstig risico van zelfmoordpoging en reëel risico inhoudt het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling. Zij verduidelijkt dat patiënten met een posttraumatisch syndroom onderhevig zijn aan

suïcidale gedachten hetgeen kan leiden tot zelfmoordpogingen. Ze stelt verder dat haar medische toestand dramatisch is bij terugkeer naar haar land van herkomst omdat ze er niet goed behandeld zal worden en dat er kans is dat ze het geweld van haar man zal moeten ondergaan. Verzoekster is van oordeel dat het medisch attest voldoende nauwkeurig is en dat het voldoet aan de voorwaarden van het koninklijk besluit. Ze meent dat verweerder de medische elementen niet correct heeft geapprecieerd.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 9ter, § 4° van de vreemdelingenwet en wordt er gemotiveerd dat de ambtenaar-geneesheer heeft geoordeeld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Bij de bestreden beslissing wordt ook het advies van de ambtenaar-geneesheer gevoegd waarbij de ambtenaar-geneesheer verduidelijkt waarom hij van oordeel is dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan § 1, eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In zijn advies stelt de ambtenaar-geneesheer dat de graad van ernst van de ziekte niet beantwoordt aan de vereiste van artikel 3 van het EVRM, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het Hof eist immers dat de aandoening levensbedreigend is gezien de gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. De ambtenaar-geneesheer stelt vervolgens dat de psychische stoornissen van verzoekster niet van levensbedreigende aard zijn. Voorts stelt de ambtenaar-geneesheer dat nu in eerste instantie werd geoordeeld dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, er in tweede instantie met vastheid kan gesteld worden dat zij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij verblijft. De determinerende motieven van de bestreden beslissing zijn duidelijk terug te vinden. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Onderzoek van de motiveringsplicht vergt *in casu* onderzoek van de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden

voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2. (...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)"

Waar verzoekster stelt dat zij een standaard medisch getuigschrift heeft binnengebracht met vermelding van de ziekte, de graad van de ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, wordt dit niet betwist door verweerder. Even wordt door verweerder betwist aan welke ziekte zij lijdt. Evenwel stelt de ambtenaar-geneesheer conform artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet, dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De ambtenaar-geneesheer geeft duidelijk aan waarom hij deze mening is toegedaan, met name omdat de graad van ernst van de ziekte niet beantwoordt aan de vereiste van artikel 3 van het EVRM, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Hij vervolgt dat het Hof eist dat de aandoening levensbedreigend is gezien de gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. De ambtenaar-geneesheer stelt vervolgens dat de psychische stoornissen van verzoekster niet van levensbedreigende aard zijn.

Verzoekster verwijst enkel naar het voorgelegde medisch attest en stelt dat de behandelende geneesheer wel van oordeel is dat haar ziekte een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit. Door te verwijzen naar de verschillende standpunten van de geneesheren toont verzoekster niet aan dat de motivering niet afdoende zou zijn. Wanneer een verblijfsaanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard om reden dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1 van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zal dit veelal precies zijn omwille van het feit dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies tot een andere conclusie komt dan hetgeen de aanvrager trachtte te staven aan de hand van de neergelegde medische attesten. De loutere vaststelling dat de ambtenaar-geneesheer tot een andere conclusie komt dan de arts die de medische attesten heeft opgesteld, maakt op zich geen schending van de motiveringsplicht aannemelijk. Het komt niet toe aan de Raad om zich in de plaats van de behandelende ambtenaar-geneesheer te stellen en de verslagen opnieuw te gaan beoordelen. De Raad dient na te gaan of de ambtenaar-geneesheer in zijn advies rekening heeft gehouden met de voorgelegde medische attesten en of hij dit ook betrokken heeft in zijn advies. *In casu* blijkt dit het geval te zijn.

Tevens dient de Raad vast te stellen dat verzoekster de redenen opgegeven door de ambtenaar-geneesheer om tot zijn conclusie te komen op geen enkele wijze weerlegt, waarmee zij lijkt aan te geven in te stemmen met deze opgebouwde redenering. Verzoekster beperkt zich ertoe te verwijzen naar het voorgelegde attest en de aard van de ziekte, de behandelingen, de gevolgen ervan opnieuw uiteen te zetten. Zoals voormeld komt het geenszins aan de Raad toe om deze medische gegevens te gaan beoordelen.

Ook wat betreft de terugkeer naar haar land van herkomst beperkt verzoekster zich ertoe te verwijzen naar de gevolgen van de terugkeer. Hiermee weerlegt ze geenszins de motivering van de ambtenaar-geneesheer die stelt dat nu in eerste instantie werd geoordeeld dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, er in tweede instantie met vastheid kan gesteld worden dat zij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij verblijft. Door enkel aan te geven dat zij niet akkoord is met deze redenering en haar eigen oordeel te plaatsen tegenover het oordeel van de ambtenaar-geneesheer en dit zonder *in concreto* in te gaan om de weergegeven motieven, maakt verzoekster een schending van de motiveringsplicht niet aannemelijk. Evenmin laat verzoeksters betoog toe een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 9ter van de vreemdelingenwet vast te stellen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU